

Имам 65 година и осам месеци, и не излазим из куће. Није ми право, али разумела сам да је то за моје добро и за добро других око мене, а размишљањем и анализирањем да ли је требало и могло другачије бавићу се кад корона прође.

Док сам у среду вече слушала председника Александра Вучића како ми до даљњег забрањује да се крећем где желим, другачије сам мислила. Нико ми никад није забрањивао да изађем из куће, нико, ни мама кад сам била дете. Ако ме неко пита колико имам година, ја га погледам у очи, кажем тачно колико имам не зато што нећу да лажем, него да бих чула коментар – стварно, ко би рекао, мисли(о)ла сам да си млађа. Зато ни не кријем године. Па ипак, председник ми је рекао да сам стара и да ће се до краја ванредног стања о мени бринути млађи. Ја нисам стара! Тачно је да сам у последње време нешто спорија и тиша него пре, али то је зато што ме боли нога и зато што су ми се десиле неке ствари које ни сањала не бих да ми се могу десити, а не зато што сам стара! Зашто би неко уместо мене ишао на пијацу, у којој баш уживам, кад заиста могу сама? Нико не сме да ме спутава, издваја, стигматизује, ја имам иста права као и свако други у овој Србији, а посебно не сме председник који ми се до малочас подсмевао зашто уопште размишљам о корони! Сад ми тај исти председник предочава да ће, ако не седим у кући трпети лекари и сви остали од подрума до крова нашег здравственог система!

Човече, што сам била бесна – не зна се!

[Време](#)